

Bērni ir kā spogulis mūsu iekšējai pasaulei!

Kā mūsu turpinājums. Instruments Dievs rokās, lai mūs audzinātu! Cik ačgārni mums šķiet, ka mēs audzinām bērnus, ka mums ir jānorāda, kā viņiem dzīvot, ko domāt un darīt! Liekot atkārtot mūsu kļūdas, liekot dzīvot mūsu rāmī. Aizmirstot, ka viss, kas mums ir jādara, ir jāmīl un jāļauj bērnam augt, izaugt. Būt pašam. Mīlēt.

"To, kuram visvairāk ir nepieciešama Mīlestība, to ir visgrūtāk mīlēt!"

Mīlēt un pieņemt ar visiem stiķiem un niķiem. Tā vietā, lai bērnam norādītu ko un kā darīt vai nedarīt, ieskatīties pašiem sevī un mainīt sevi - savas izjūtas, attieksmi, domas un rīcību.

Ļaut bērnam pašam iepazīt pasauli, ļaut bērnam pašam būt. Pusdzīvi mums uzliek rāmjus, robežas un mērījumus, otru pusi dzīves mēs mācāmies tos šķīdināt, noņemt un būt brīviem.

Kā putniem lidot, dejojot vējā. Sajust Visuma plašumus un ka viss iespējams ir.

Ka sapņi piepildās, ka smaids un prieks ir vērtība.

Ka dzīve ir dāvana un ka mēs spējam to veidot kā pasaku. Ka dzīve nav smags darbs, viss ir atkarīgs no pašiem.

Paša vēlmes un ticības. Bet kas ir tas, ko mēs bērnam katru dienu sakām, ko mēs iemācām. Ko no viņa vēlamies? Lai piepilda mūsu vēlmes? Vai lai iemācās būt saskaņā ar sevi?

